

ВЕЛЬМИ ПРИНАДНИЙ ДУХ АМЕРИКИ

Спеціальна передмова до українського видання

«Зухвалі капітани» (1896) — найкращий довгий прозовий твір Кіплінґа після «Кіма» (1901). У цих книжок багато спільного, попри значну різницю в місці народження, національності, рівні достатку і статусі Гарві Чейні, розбещеного синка американського мільйонера, який шубовснув у океан і був порятований рибальською шхуною «А ось і ми», та ірландського хлопчини Кіма, бідного лагорського сироти, учня буддійського лами та новобранця Британської військової розвідки у «Великій грі». Обидві книжки оспівують красу, розмай та загрози світу, який із захватом і втіхою споглядають їхні молоді герої... Гарві «до кінця своїх днів не забуде сонячні переливи на згорнутих вітрилах трьох флотів шхун на якірних стоянках». Так само і Кім «до скону згадуватиме довгу неквапну мандрівку з Амбали до Сімлі через Калку й Піджорські сади». І обоє хлопчаків, щойно вийшовши на широку воду (Гарві — буквально, у Атлантичний океан, а Кім — образно, занурившись у величній огром Індії) знаходять опікунів, які у слушний час допомагають їм стати чоловіками. Важко працюючи, сумлінно навчаючись у милосердного і суворого шкіпера Диско Тура, розділяючи з побратимами небезпеки, Гарві перетворюється зі свавільного підлітка на «ставного молодого рибалку, який не відводить погляд, дивиться прямо і ясно».

Кіплінґові «Зухвалі капітани», або ж «Повість Великої Банки», було написано у 1896 році — в останній із чотирьох років, які він прожив разом із молодого родиною у Братлборо, що у Вермонті. А з'явилася вона друком вже після його від'їзду зі США, коли Ред'ярдова сварка з Бітті Белестьєром стала гарячою новиною місцевих газет. Це був складний для Кіплінґа час, хоча і позначений дивовижною мандрівкою разом з приятелем доктором Конландом до портів Бостона і Глостера, де Кіплінґ вивчав історію та прийоми місцевого рибальства, втішаючись і надихаючись небезпечним, прекрасним океаном, а до того переймаючи рибальські вміння, дух щирості й братерства рибалок. Книжка ця — лірична подяка країні, яка тимчасово стала його домівкою. Сам Кіплінґ згодом напише: «Я прагнув уловити й зберегти ту частку прегарного духу Америки, яка вже почала тьмяніти. Дякуючи Конландові я наблизився до цього».

У передмові до «Нового читацького довідника» на сайті Кіплінґівського товариства Великобританії, — Ліоні Ормонд відзначає схожість «Зухвалих капітанів» та іншої тогочасної книжки — це «Pêcheur d'Island» [Острів рибалок] П'єра Лоті (1893), що описує життя Бретонської рибальської громади і розгортається біля берегів Ісландії. Кіплінґ безумовно знав про неї, адже вільно читав французькою. «Капітани» також мають багато спільного з морською новелою Джозефа Конрада «Негр із «Нарциса». Конрадове

блискуче письмо про красу й небезпеку океану так само, як і у Кіплінга, підкреслює вагу об'єднання колективних зусиль під мудрим керівництвом досвідченого капітана, дарма що ворожість і розділення команди у Конрада анітрохи не нагадує гармонію на «А ось і ми». Деніел Карлін (1989) порівнював «Зухвалих капітанів» з «Мобі Діком»: Кіплінгова багатонаціональна команда з такими різними долями, так само, як і екіпаж Мелвілового «Пекоду» — це квінтесенція американського суспільства. А Діско Тур — це «милостивий Ахав, який так само натхненно переслідує свою здобич, так само всевладно керує своїми підлеглими, однак позбавлений надмірної та безцільної мономанії Ахава».

Професор Ормонд також наводить паралелі між «Зухвалими капітанами» та «Пригодами Гекльберрі Фінна» Марка Твена, «іншою книжкою, яка апелює до широкого кола читачів, у якій юний герой отримує новий досвід через неочікувану подорож».

Щасливо вибравшись із глибокої води, Гарві Чейні поринає у маскулінний світ роботи і залізної дисципліни. «А ось і ми» Кіплінга — не просто місце безперервної заготівлі риби, а й своєрідна Утопія, де панує важка праця, взаємоповага і доброта, щоправда, позбавлена м'якості. Шкіпер Діско Тур роздає свої накази підкреслено чемно: «Чи не хотів би ти зробити те чи те?». Але він же є і тим чоловіком, завдяки чіьму професіоналізму, вмінню і знанням команда першою наповнювала трюм і отримувала найвищу ціну «вже п'ятий рік поспіль». Серед його команди знайшлося місце й ірландцеві, й португальцю, і його власному братові — недолугому фермеру містеру Солтерсу, і його протеже — напівбожевільному Пенну, який насправді — моравський проповідник, що втратив пам'ять, відколи став свідком загибелі дружини й дітей під час прориву дамби. І всі вони отримують свою частку, залежно від улову, який самі ж і підраховують. Ніхто не ставить під сумнів чесність одне одного: «Який сенс матросові брехати через кілька нещасних хвостів тріски?».

Ще у книжці присутні небезпека та смерть. Гарві стає свідком того, як зникає під водою «Абішай» за три-чотири милі від нього: шхуна «зникла між хвиль, і нема її». Згодом він бачить те, що лишилося від людини, яка потрапила під маховик лайнера, котрий лише дивом розминувся у тумані з «А ось і ми», натрапляє на розтощену «Дженні Кушман» і рештки її команди, виловлює з моря труп збитого за борт хвилею француза, з об'єденим рибами лицем... Деякі з цих смертей сталися через людську недбалість, як от загибель «Абішая» з його вічно п'яною командою, але ні вміння, ні розважливість не вберегли би «Дженні Кушман» і не відвернули би шторм, який убив француза. Лише великий талант і пильність могли вберегти судно. Саме тому вивчити назви та способи застосування усіх канатів варті того, щоб отримати на горіхи — бо ж це частина необхідної «щоденної роботи».

Чоловічий світ рибалок символічно протиставлено жажливій, але спокусливій, жіночності океану, що загрожує смертю, зате й обіцяє багато. А згодом — у останньому розділі,

цей світ прямо дисонує зі словами й досвідом моряцьких дружин, матерів і коханих. Лише щорічний ритуал поіменного згадування усіх глостерців, забраних за минулий рік морем, разом із назвами їхніх суден і датою, коли вони потонули, засвідчує ціну, яку платять жінки в самотності, часто нужденній, за чоловічу свободу, вправність і братерство, котре оспівує твір Кіплінга. Ось як похмуро відповідає місіс Тур на щирі пропозицію роботи для її сина на одному з чайних кліперів містера Чейні: «Я вже клянусь це море так, наче воно живе і може почути... Мій батько... старший брат... два небожі... чоловік моєї другої сестри, — перерахувала вона, схиливши голову на руку. — За що мені його любити, за те, що забрав їх усіх?»

Місіс Тур — стоїчна жінка. Розуміючи всі ризики для Дена, вона не стає йому на шляху, але й не вдає, ніби вдячна. Її прохолодне спілкування з мільйонером — знак пошани від автора американської демократичної традиції та незалежності.

Світ рибалок, хоча і сповнений важкої праці й ризику, все ж прекрасний. Захопиви морські пейзажі із «Зухвалих капітанів» належать до найкращих зразків творчості Кіплінга: «Призахідне сонце зробило хвилі пурпуровими та рожевуватими, з відблисками золота на гребнях довгих брижів, й синьо-зеленими тінями макрелі в безодні. Кожна шхуна на видноколі, здавалося, смикала за невидимі ниточки, що єднали її з власними дорі, і маленькі чорні фігурки людей у човниках кланялися на веслах, як механічні іграшки».

Таким бачив море Гарві, молодий естет, який щойно починав переймати морську науку від досвідченішого Дена, котрий не тільки знав ті «механічні іграшки» як окремих людей, а й упізнавав їх за милію. Згодом Гарві подивиться на рибальський флот з Діви вже зі значно більшим розумінням: «Тут було не менше сотні суден, будь-яких можливих типів і побудови, аж до «француза» з прямими вітрилами геть віддалік, усі вони кивали носами на хвилі та розкланювалися. З кожного судна спустили на воду дорі, і вони снували, як бджоли довкола вуликів; і гомін голосів, поскрипування канатів та блоків, сплески весел розносилися на милі й милі понад водою. Вітрила мінилися усіма відтінками, поки сходило сонце, — чорніли, сіріли, сивіли, біліли; і ще човни гойдалися в димці на півдні».

Також «Зухвалі капітани» — це гімн обширу й енергії Америки, відтворений епічною залізничною мандрівкою містера та місіс Чейні приватним потягом із заходу до східного узбережжя: «Вночі грона електричних вогнів осявали цей скорботний палац з усіма вигодами, і вони летіли через сліпу порожнечу. Чули вони шипіння водокачки й гортаний говір китайця, стук-стук молотків обходчиків, якими перевіряли крупнівську сталь коліс, прокльони бродяги, зсадженого із задньої площадки, гуркіт вугілля, яке накидали в тендер, та відгомін голосів з ешелону, який пропускав їх. Часом — дивилися у безодню, коли прольоти мосту рокотали під колією, часом на гори, що затуляли половину зірок.

Нарешті скелі й ущелини відкотилися назад, стали зазубленими хребтами на видноколі, перейшли в пагорби, все нижчі й нижчі, і почалася справжня рівнина».

І все ж, ця книжка — більше, ніж ідилічний опис праці на морі. Професор Деніел Карлін зазначає: «Сама назва «Зухвалі капітани» апелює не до впорядкованого, спільного побуту на «А ось і ми», а до героїчного індивідуалізму, імперіалістичної експансії та пригод». У Кіплінговій алегорії «старих» і «нових» Сполучених Штатів Диско Тур представляє традиційну працьовиту Нову Англію, незалежну та сповнену почуттям власної гідності, тоді як мільйонер із Заходу, Гарві Чейні, власник залізничних ліній і рибальських флотилій, уособлює технологічний прогрес і подиву гідну, хоч і позбавлену моралі, енергію дії американської будучини.

Знову дамо слово Карліну: «Цінності, які втілює Чейні — це самодостатність, відвага, розважливість, амбіції — ховають у собі дещо таке, чого нема серед цінностей «А ось і ми»: самозакоханість, надмірну силу, недалекоглядність, безсердечність. В океані панує такий собі еквівалент «закона джунглів», як його розуміють в однойменній книзі: порядок, який не лише природний, а й доцільний. Але на Новому Заході закони джунглів набувають нового сенсу, як такі, що їх кожен чоловік встановлює для себе самотужки. Рибалка експлуатує природні ресурси, та лише пожинає дари природи, а ось людина зі світу Гарві Чейні визискує природу інтенсивніше, прагнучи перетворювати її. І перетворення є ознакою успіху, творчого чи не дуже».

На відміну від свого батька, Диско Тура, який є власником судна, Ден ніколи не буде господарем самому собі, а працюватиме на одному з лайнерів Чейні — такому ж, як той, що мчав крізь туман і наосліп розтропив «Дженні Кушман». Ідеал важкої чоловічої праці й братерства на «А ось і ми» — приречений, і Кіплінг, відтворюючи «пречудову місцеву американську атмосферу», створює довершену елегію на його проминання.

Жанет Монтефіоре,
головна редакторка «Кіплінгівського Журналу»

Джерела:

Karlin, Daniel 'Captains Courageous and American Empire', Kipling Journal vol. 63 no.251, September 1989, pp. 11–21.

Kipling, Rudyard Captains Courageous: A Tale of the Grand Banks London, Macmillan, 1896.

Kipling, Rudyard Kim London, Macmillan, 1901.

Kipling, Rudyard Something of Myself: for my Friends Known and Unknown London, Macmillan, 1937.

Montefiore, Jan Rudyard Kipling 'Writers and their Work', Tavistock, Northcote House, 2007.

Ormond, Leonee Introduction to Captains Courageous in the New Reader's Guide to the Works of Rudyard Kipling, 2003: www.kiplingsociety.co.uk , accessed 3 April 2019.

Зухвалі капітани

Повість Великої Банки

Розділ 1

Двері в сигарний салон було прочинено з навітряного борту, і за краєм палуби було видно північноатлантичний туман. Лайнер гудів, попереджаючи рибалок, а хвилі хитали й підкидали його.

— Цей синок Чейні — найбільша халепа на борту, — сказав чоловік у ворсовому пальті, голосно захряснувши двері. — Не треба його тут. Він надто зухвалий.

Білявий німець простягнув руку за сендвічем й прогарчав, жуючи: «Я знай цей порода. В Гамерика повно такий дитина. Наука не йде без бука».

— Ото ще хоч! Він насправді не шкідливий і вартий співчуття, — прогундосив нььйорквівець, витягнувшись на дивані під світловим люком. — Його з самого дитинства тягають з готелю до готелю. Я говорив з його матір'ю сьогодні вранці. Вона мила пані, але не може впоратися з ним. Везе до Європи, щоб він завершив освіту.

— Освіта ще й не розпочиналася, — докинув філадельфієць, що притулився в кутку. — Цей хлопець отримує дві сотні кишенькових грошей на місяць, він мені сам казав. А йому й шістнадцяти нема.

— Його патько — то є салісниці, чи не так? — спитав німець.

— Атож. А також шахти, ліс і пароплави. Батько побудував один маєток в Сан-Дієго, інший в Лос-Анджелесі. Володіє півдужиною залізниць, половиною лісопилот на тихоокеанському узбережжі та дозволяє дружині транжирити ці гроші, — ліниво продовжував філадельфієць. — Захід її не тішить, з її слів. Мені здається, вона просто їздить туди-сюди зі своїм сином і своїми нервами, шукаючи, що б його розважило.

Флорида, Адірондакс, Лейквуд, Хот-Спрінгс, Нью-Йорк і знову по другому колу. Зараз він не більше, ніж поганенький готельний клерк. А ось коли повернеться з Європи, це буде справжній жах.

— А батько сам про нього не подбає? — пролунав голос пана у ворсовому пальті.

— Батько верне гори. Не хоче, щоб його турбували, я думаю. Він усвідомить свою помилку через декілька років, але буде вже пізно. Шкода, бо хлопець насправді хороший, якщо розібратися.

— Наука не йде без бука, не йде наука без бука, — пробурчав німець.

Двері грюкнули знову, і дрібний худорлявий парубок десь п'ятнадцяти років, з недопалком сигарети на губі, схилився всередину через високий поріг. Нездорова жовтизна обличчя не личила особі його віку, а вигляд поєднував нерішучість, браваду й дешевенький гонор. Він був одягнений у куртку вишневого кольору, бриджі, червоні гетри, велосипедні черевики та зсунутий на потилицю червоний фланелевий кашкет. Побачивши компанію, він присвиснув крізь зуби і сказав гучним, високим голосом: «А туман-то, га. Довкола звідусіль рибалки верещать. От би ми когось потопили, га».

— Захлопніть двері, Гарві, — сказав ньюйорківець. — Захлопніть ззовні. Тільки вас тут не вистачало.

— Бо що? — відповів той повільно. — Ви сплатили за мій квиток на пароплав, містере Мартін? Гадаю, я маю таке ж право стояти тут, як будь-хто інший.

Він узяв із шахової дошки кілька гральних костей і почав кидати, — права рука проти лівої.

— Щось, джентльмени, настрій кепський. Чи не зіграти нам в кості?

Ніхто не відповів, тож він пихнув цигаркою, погойдав ногами і забарабанив по столу доволі брудними пальцями. Потім витягнув пачку банкнот, наче перерахувати.

— Як відчувається сьогодні ваша мама? — мовив стюард. — Я не бачив її за сніданком.

— Вона в своїй каюті, я гадаю. Вона зазвичай погано переносить океан. Я не від того, щоби давати п'ятнадцять доларів стюардесі, тільки б вона за нею приглядала. Я не спускаюся зайвий раз униз. Мені не по собі в тій комірчині дворецького. Я в океані вперше, як не як.

— Не виправдовуйтеся, Гарві.

— А хто виправдовується? Я перетинаю океан вперше, джентльмени, але, крім першого дня, мені жодного разу не було погано через хитавицю. Ні, сер! — він переможно лягнув долонею об стіл, послинив пальця й продовжив рахувати банкноти.

— О, то ви безумовно джентльмен без страху і докору, — позіхнув філадельфієць. — Будете відомі по всій країні, як не побережетеся.

— Атож. Я американець в першу чергу і в останню теж. І я це ще їм доведу, коли доберуся до Європи. Овва! В мене закінчились цигарки. Я не можу курити те сміття, яке продає стюард. Чи хтось із джентльменів не має з собою справжньої турецької сигарети?

На хвилинку зазирнув старший механік, розчервонілий, усміхнений та спітнілий.

— Привіт, Маку, — вигукнув Гарві, — як там воно?

— Все як завжди, — серйозно відповів той. — Молодші шанують старших, старші намагаюця тим тішитися.

З кутка пролунав тихенький сміх. Німець відкрив свою сигарну скриньку та вручив Гарві тонку чорну сигару.

— Це палять справжній чоловіки, мій юний друже, — сказав він. — Спропусте? Так? Вам було сподобатись.

Гарві з виразним жестом підпалив ту бридку штуку: він відчув, що набуває ваги в товаристві дорослих.

— Щоби звалити мене з ніг, потрібно більше, — заявив він, не тямлячи, що підкурює саме той жажливий «бичок», здатний перекинути коня.

— Це ми сарас побачать, — відзначив німець. — Де ми є, містере Мактоналт?

— Майже на місці або поблизу, містере Шефер, — сказав механік.

— Сьогодні вночі ми будемо на Великій Банці: а це значить, що ми посеред рибальського флоту зараз. Ми з дванадцятої години вже ледь не зачепили три дорі¹ й мало не знесли рею французика, пройшли впритул, так би мовити.

— Вам потобаться мій сигара, авжеж? — спитав німець, бо очі Гарві наповнилися сльозами.

— Гарна, міцний аромат, — відповів він, стиснувши зуби. — Мені здається, ми трохи збавили хід, чи не так? Вискочу гляну, що там лаг² показує.

— Так, я пи глянув, на вашому місці, — сказав німець.

¹ Дорі — тип гребного човна, популярного на атлантичному узбережжі США.

² Лаг — прилад для вимірювання швидкості судна у вузлах (миля на годину). В ті часи — вертушка за бортом на мотузці з механічним лічильником на борту судна, закріпленим на планширі.

Гарві прохилитався через мокру палубу до найближчого релінгу¹. Йому було дуже зле, але він побачив палубного стюарда, який прив'язував стільці один до одного, і, раз вже він похвалявся перед ним, що його ніколи не захитує, гордість погнала хлопця назад, на палубу салону другого класу, яка закінчувалася «крейсерською» кормою². На палубі нікого не було, і він проплентався на самий ют³, під флагшток⁴. Там він зігнувся від корчів, бо той «бичок» у поєднанні з хитавицею та вібрацією гребного гвинта вивертав з нього всю душу. Його голова запаморочилася; в очах танцювали іскри; тіло здавалося невагомим, п'яти мелькнули повітрі, він зімлів від морської хвороби, а судно саме накренилося й перекинуло його через релінг на кормі. Потім низька, сіра хвиля виринула з туману, підхопила Гарві ніби попід руки й швиргнула геть у море на підвітряний бік; темна зелень зімкнулася над ним, він знепритомнів.

Його розбудив звук обіднього різка. В такий трубили в літній школі, в яку він колись ходив в Адірондаксі. Хлопець повільно пригадав, що він Гарві Чейні, який потонув і помер посеред океану, але був заслабкий, щоб звести всі факти до купи. Новий запах наповнив його ніздрі; його спину охопив мокрий липкий холод, а він сам був безпорадно повний солоної води. Коли він розплющив очі, то зрозумів, що перебуває все ще на поверхні моря, воно хвилюється довкола нього своїми сріблястими валами, в той час як він валяється на купі ще живої риби, витріщившись на широку спину в синьому в'язаному светрі.

«Халепа, — подумав хлопець. — Я точно мертвий, а цей тут заправляє».

Він застогнав, і незнайомиць озирнувся, блиснувши парою маленьких золотих кульчиків у кучерявій чорній чуприні.

— Ага! Тобі вже трохи краще? — озвався він. — Лежи, де лежиш, не розхитуй нас.

Різким рухом весла він розвернув човна носом на безпінну хвилю, що спершу підкинула його на добрих двадцять футів догори, а за гребнем скинула у блискучу прірву. Але синій светр на ті всі гори з прірвами не зважав.

¹ Релінги — поручні, огорожа верхньої палуби по борту з прутків та труб на відміну від суцільного фальшборту.

² Крейсерська корма — напівкругла, виступає далеко над гвинтами.

³ Ют — кормова частина верхньої палуби.

⁴ Флагшток — короткі щогли на носі та кормі корабля для підйому прапорів.

— Оце я дав, кажу, що зумів виловити тебе. Нє, ну а шо? А ще краще, що мене не переїхав твій пароплав. Як це ти примудрився випасти?

— Мені стало зле, — сказав Гарві, — і я не міг дати собі раду.

— Я дуже вчасно подув у свій туманний ріжок, і твій пароплав трохи відвернув. А потім дивлюся — ти падаєш. Нє, ну а шо? Я думав, порубає гвинтом, але тебе ви-несло прямо до мене. І тепер ти велика риба! Цього разу не помреш.

— Де я? — спитав Гарві. На його думку, там було не надто безпечно.

— Ти зі мною у дорі, мене звуть Мануель, і я зі шхуни «А ось і ми» з Глостера. Я живу в Глостері. І на нас чекає вечера. Нє, ну а шо?

Здавалося, в цього парубка була додаткова пара рук і чавунна голова, бо йому мало було дуги у велику покручену мушлю. Йому ще треба було підвестися, похитуючись разом з гойдалкою плоскодонного дорі, і послати через туман скрипучий, пронизливий крик. Як довго тривала ця розвага, Гарві не осягнув, бо зіщулювся, нажаханий хвилями. Хлопцеві здавалося, що він чує постріл, і горн, і вигуки. Щось більше за дорі, але цілком таке ж хитке, забовваніло над бортом. Одночасно заговорили кілька голосів; його швиргнули у темну нору, де чоловіки в штормових клейончастих робах дали йому гарячого питва та роздягли його, і він провалився в сон.

Коли хлопець прокинувся, то став очікувати першого дзвінка на сніданок на пароплаві, дивуючись, чому так зменшилася каюта. Він перевернувся й визирнув у вузьку, трикутну печеру, освітлену лампою на масивному квадратному бімсі¹. На відстані простягнутої руки від кутка в носа до фок-щогли² тягнувся трикутний стіл. З його широкого боку ближче до корми, поза розкочегареною плімутською плиткою³, сидів хлопець приблизно його віку з плескатим червоним обличчям та парою блискучих сірих очей. Він був одягнений у синій вовняний светр і високі гумові чоботи. Кілька пар таких самих чобіт, старий кашкет і декілька поношених вовняних шкарпеток валялися на підлозі, а чорно-жовті штормовки колихалися туди-сюди поруч з койками.

¹ Бімс — поперечний брус набору корпусу судна. На них настиляють дошки палуби.

² Фок-щогла — найближча до носа судна щогла. На вітрильниках щогли наскрізь проходили через верхню палубу і впиралися у кіль, тобто йшли й через кубрик чи інші приміщення під палубою.

³ Плімутська плитка — залізна пічка з трубою з колін, виведеною назовні, яку використовували і для опалення, і для приготування їжі. Від відомої в Росії «буржуйки» відрізнялася акуратністю виготовлення.

Приміщення було так переповнене запахами, як банка шпротами. Клейончасті штормовки тхнули особливо різко, і на цьому тлі вигравали аромати смаженої риби, горілого жиру, фарби, перцю й підмоченого тютюну; але все це, в свою чергу, змішувалося із всепроникним запахом дерев'яних бортів і солоної води. Гарві з відразою помітив, що на його ліжку немає простирадла. Він лежав на матраці з брудного тику, повного якихось грудок та грудочок. А ще рух цього судна відрізнявся від руху пароплава. Воно не ковзало й не перевалювалося важко з борту на борт, а швидше звивалося дурним, безцільним чином, наче лоша на мотузці. Вода шуміла біля самого вуха Гарві, а бімси над ним скрипіли й скавчали. Все це примусило його розпачливо зітхнути й згадати маму.

— Тобі вже краще? — спитав хлопець, вишкіривши зуби. — Кави хоч?

Він приніс повну жерстяну кружку й підсолодив напій мелясою.

— А молока нема? — поцікавився Гарві, оглядаючи два темні яруси койок так, наче міг знайти там корову.

— От чого нема, того нема, — сказав хлопець. — І десь так до середини вересня не буде. Незлецька кава. Сам заварював.

Гарві мовчки випив каву, і коли хлопець передав йому тарілку підсмаженої до хрусткої шкоринки свинини, накинувся на неї зголодніло.

— Я просушив твою одежу. Але, здається, вона трохи збіглася, — сказав хлопець. — Я би такого не носив. Нічого з цього. Покрутися, глянь, чи десь не розірвалося.

Гарві повихилявся вусібіч, але не помітив жодних пошкоджень.

— Ну й добре, — сказав хлопець щиро. — Збирайся та йди на палубу. Батько хоче тебе бачити. Я його син, звуть мене Ден, я помічник кухаря і займаюся на борту всім, що забрудне для старших. Тут немає юнг, окрім мене, звідтоді як Отто зіграв за борт, і то він був голландець і мав двадцять років. Як ти примудрився випасти в таку збіса тиху погоду?

— Море не було тихим, — буркнув Гарві сердито. — Був шторм, і мене захитало. Мабуть, я перекинувся через перила.

— Вчора вдень і вночі були звичайні невеличкі брижі, — сказав хлопець. — Але якщо ти думав, що це шторм, — він присвиснув, — ти ще побачиш справжній. Швидше! Батько чекає!

Як і багато інших нещасних молодих людей, Гарві ніколи за все своє життя не отримував прямого наказу — без довгих і часом слізних пояснень переваг чужості й причин прохання. Місіс Чейні жила в страху зламати його дух, що, можливо і до-

води́ло ї́ї до ме́жі нерво́вого висна́ження. Гарві́ не розу́мів, чо́му мав би поспі́шати на бу́дь-чию ви́могу, то́ж та́к і сказа́в:

«Тві́й ба́тько мі́г би спу́ститися сю́ди, я́кщо та́к па́лко ба́жає го́ворити зі́ мною. Я хо́чу, щоби́ він відві́з мене́ прями́м до Нью-Йо́рка. Йо́му запла́тять».

Де́н витрі́щався на ньо́го все бі́льшими ба́ньками у мі́ру того́, як краса́ і си́ла цьо́го жа́рту до ньо́го доходи́ли.

— Та́то, чу́єш? — кри́кнув ві́н у лю́к носо́вого кубри́ка. — Ві́н ка́же, ти мо́жеш зі́скочити́ вни́з і йо́го побачи́ти, я́кщо то́бі вже́ та́к хо́четься. Ти чу́єш, ба́тьку?

У відпо́відь пролу́нав найни́жчий ба́с, я́кий Гарві́ бу́дь-коли́ чу́в з лю́дських ву́ст.

— До́сить ду́рниць, Де́не, ве́ди йо́го до мене́.

Де́н захихо́тів і ки́нув Гарві́ йо́го покоро́блені вело́сипедні́ чере́вики. В го́лосі на па́лубі́ бу́ло щось та́ке, що приму́сило хло́пця притлу́мити лю́ть та уті́шитися думко́ю про те, як ві́н посту́пово, ба́йку за ба́йкою, розпо́вість ї́м про сво́є власне́ та ба́тькове ба́гатство́ доро́гою до́дому. Цей поря́тунок безсу́мнівно на все́ житт́я зроби́ть йо́го геро́єм для́ усі́х йо́го дру́зів. Гарві́ підня́вся на па́лубу́ верти́кальним тра́пом й по́плента́вся на ко́рму че́рез дю́жину пере́пон, ту́ди, де́ невисо́кий, кре́мезний, чи́сто ви́голений чо́ловік із си́вими бро́вами си́дів на схо́динці́, що ве́ла на кварте́р-дек¹. Хви́ля вно́чі приби́лася, залиши́вши спо́кійне, гла́деньке мо́ре, по́цятковане́ до само́го обрі́ю ві́трилами́ де́сятків риба́льських су́ден. Мі́ж ними́ ря́сніли ма́ленькі чо́рні ця́точки-до́рі на ри́боловлі́. Шху́на з трику́тним ві́трилом на грот-щоглі́ леге́нько похитува́лась на я́корі́, і крім цьо́го чо́ловіка бі́ля да́ху каю́ти — ту́т ї́ї назива́ли «над-бу́дова» — на ній́ бу́ло поро́жньо́.

— До́брого ра́нку, чи́ вже́ й де́ня, кра́ще сказа́ти. Ти проспав май́же двана́дцять го́дин, ю́наче.

— До́брого ра́нку, — відпо́вів Гарві́. Йо́му не спо́добало́ся, що йо́го зву́ть ю́наком, а ще́, як поря́тований́ потопе́льник, ві́н очі́кував симпа́тії. Йо́го ма́ти би́лася в кон-ву́льсіях, ва́рто йо́му бу́ло промочи́ти но́ги; але́ цей мо́ряк не зда́вався схви́льовани́м.

— Ну, розпо́відай́ все́ по порядку́. Це́ не іна́кше як Прови́діння́ для́ всі́х нас. То́ж як тебе́ зву́ть? Зві́дки — не́вже з Нью-Йо́рка, — і ку́ди — чи́ ж не́ в Є́вропу, — ти прями́ував?

¹ Кварте́р-дек — підви́щена па́луба́ на ко́рмі ві́трильни́ка.